

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cinema Paradiso

Per ara i tant, la reobertura de les sales de cinema està resultant força parsimoniosa. Poruga? Llevat de **Tàrraga**, cap ciutat populosa de la província ha il·luminat les seves pantalles. A **Lleida** capital, ni una de les tres sales existents no ha donat senyals de vida. T'has d'atansar a la veïna **Alpicat** per fer-te passar el 'mono' de cinema a l'engròs. És a dir, per veure pel·lícules com cal, en pantallota megagran ben lluny de la minitablet d'anar pel sofà, ultra definició 4K, megasò dolby o trolby. En tot cas, les cartelleres, d'aquí i ara, són més aviat de tirant a rebaixes d'estiu. Com llençar la tovallola. Que s'hagi escollit reestrenar **Cinema Paradiso**, film de 1988, és un significatiu rebrot asimptomàtic de pandèmia nostàlgica. El melodrama infantívol que viu el Salvatore tot enyorant quan era petit veient pel·lis censurades pel capellà al cinema del poble, sona al cant del cigne a la melangia cinèfila. Posats a posar-nos prou malenconiosos, d'UVI, ¿per què no desempolsar també **Lo que el viento se llevó**, o bé **Eduardo Manostijeras**, en sessió doble (i contínua) com les d'abans? Per cert, i parlant de tisoires, consignar el decés de la **Mostra de Cinema Llatinoamericà**. Entre todos, la mataron y ella sola se murió. Adiós, fue lindo mientras duró. 'In illo tēmpore'...